

EZÉKIEL 16-20.

Lapozzunk Bibliánkban Ezékiel könyvének 16. fejezetéhez! „Így szólt hozzám az ÚR igéje: Emberfia! Ismertesd meg Jeruzsálemmel, hogy milyen utálatosak a dolgai!” (1-2. vers). Isten tehát a város ellen emeli fel hangját, de ne feledjük, hogy magát a várost a városlakók alkotják. Egy város önmagában nem jó vagy rossz, ez mindig a városban lakókon múlik. Isten tehát Jeruzsálem lakói ellen szól: „Ezt mondd: Így szól az én Uram, az ÚR Jeruzsálemhez: Kánaán földjéről származol, ott születél; apád emóri, anyád pedig hettita” (3. vers). Még mielőtt Izráel népe letelepedett Palesztinában, az emóriaiak voltak a föld eső lakói, majd a hettiták – a 3. versben szereplő utalás tehát azokra a népekre vonatkozik, akik ott éltek a földön még Ábrahám előtt. „Ilyen volt a születésed: Amikor megszülettél, nem kötötték el a köldökzsínórodat, nem mostak tisztára vízzel, nem dörzsöltek le sóval, pólyába sem tették” (4. vers). Úgy tűnik, hogy abban az időben az újszülött csecsemőket miután először megfürdették, sóval is ledörzsölték, biztosan azért, hogy megöljék a baktériumokat, hiszen a só fertőtlenítő hatása mind a mai napig jól ismert. Egyszer én is résztvettem egy kisebbfajta expedíción – egy eltűnt bánya után kutattunk, és ahogy az egyik társunk próbált egy jókora akadályt eltávolítani az utunkból, megvágta a kezét. Erre a másik társunk, egy öreg bányász előkapott egy zacskó sót a zsebéből, és a vérző kézre öntötte. Nagyon hunyorgott a sebesült, mondanom sem kell, de segített! „Soha sehová nem megyek só nélkül!” – vigyorgott az öreg bányász. És valóban, a só kiváló fertőtlenítő, és megakadályozza, hogy begyulladjon a seb. Abban az időben is azért dörzsölhették le sóval a csecsemőket, hogy megöljék rajtuk a baktériumokat. Amikor viszont Jeruzsálem született, mindez elmaradt: a köldökzsínórt nem vágták el, nem mosdatták, nem dörzsölték be sóval, és nem tették pólyába sem.

„Senki sem szánakozott rajtad, semmit sem tették meg veled ezekből, nem könyörültek rajtad. Kidobtak a mezőre, mert utáltak, amikor megszülettél. De én elmentem melletted, és megláttam, hogy véredben fetrengsz. Azt mondtam neked, bár csupa vér voltál: Maradj életben! Igen, azt mondtam neked, bár csupa vér voltál: Maradj életben!” (5-6. vers). Isten tehát azt mondja: „Megvetett voltál, nem volt senki, aki gondodat viselhette volna. Amikor arra jártam, saját véredben fetrengtél, de én azt mondtam: Maradj életben!”. Érdekes, hogy sokan a 6. verset idézték régebben, ha el akartak állítani egy vérzést. Nem gondolom, hogy magában az igeversben különös erő lenne, inkább a hitük segített – hitték, hogy Isten el fogja állítani a vérzést. Az emberek évekig szinte varázsigeként rebegették ezt az igét, hogy elállítsák a vérzést. Ehhez persze ki kell ragadni kontextusából, hiszen Isten itt arról beszél, amikor először megpillantotta Izráel népét, és odahívta magához Jeruzsálem lakóit.

„Nagyra növeltelek, mint a mező fűvét. Nagyra nőttél, fölserdültél, melled kitelt, szőröd kinőtt, de teljesen meztelen voltál. Elmentem melletted, és láttam, hogy már a szerelem korában vagy. Ezért rád terítettem ruhám szárnyát, és betakartam meztelen testedet. Megesküdtem neked, és szövetségre léptem veled - így szól az én Uram, az ÚR -, és az enyém lettél” (7-8. vers). Ahogy tehát egyre inkább felcseperedett a nép, elérkezett a szerelem ideje, és Isten elment hozzájuk, hogy szerelmük lehessen. Szövetséget kötött velük, lényegében feleségül vette őket, és sajátjaiként tekintett rájuk. „Mégfürdettelek vízben, lemostam rólad a vért, és bekentelek olajjal. Tarka ruhába öltöztettelek, és delfinbőr sarut húztam a lábadra; gyolcsba takartalak, selymet terítettem rád. Földízítettelek ékszerekkel, karpereceket tettem a kezeidre és a nyakadra láncot. Orrodba orrperecet tettem, füleidbe fülbevalót, a fejedre pedig ékes koronát. Földízítetted magad arannyal, ezüsttel; gyolcsba, selyembe és tarka ruhába öltöztél; ételed finomliszt, méz és olaj volt. Igen-igen megszépültél, sőt még a királyságot is elérted. Szépségednek híre ment a népek között, mert tökéletessé tették azok az ékszerek, amelyeket rád raktam - így szól az én Uram, az ÚR” (9-14. vers). Isten itt arról a munkáról szól, melyet Izráelben elvégzett. Isten az ő Lelke által nagygyá, csodássá, kívánatossá és tökéletesen széppé varázsolta őket. Mindez előre vetíti Jézus Krisztus kapcsolatát egyházával. Hiszen amikor megtalált bennünket az Úr, bűnünk szennyében fetrengtünk, de ahogy Pál is írja az Efezus 2-ben: „Titeket is életre keltett, akik halottak voltatok vétkeitek és bűneitek miatt, amelyekben egykor éltetek e világ életmódja szerint” (1-2. vers). Az „éltetek” kifejezés ez esetben szó szerint azt jelenti: „kóboroltatok”. Vagyis korábban céltalanul kóboroltunk a világban és sodródtunk az éppen aktuális árral. Majd Pál hozzáteszi, hogy egykor mi is az engedetlenség fiai voltunk természetünkől kifolyólag, mert testünk kívánságainak éltünk. Ilyen állapotban voltunk, amikor Krisztus felemelt és megmosott bennünket. „Ti már tiszták vagytok az ige által, amelyet szóltam nektek” (János 15:3) – mondja Jézus. Isten Igéje megmos és megújít. Jézus Krisztus vére átmosta életünket.

„Mégfürdettelek vízben, lemostam rólad a vért, és bekentelek olajjal”- mondja Isten. Felkente életünket Szentlelkével. Majd így folytatja: „Tarka ruhába öltöztettelek „ – nem csak egy régi zsákvászont húzott ránk, hanem ünneplő ruhát! Isten nagy gonddal öltötte ránk Krisztus igazságát hit által. „És delfinbőr sarut húztam a lábadra” – a delfinbőr helyén az eredetiben egy olyan szó szerepel, melyről nem tudjuk, ma pontosan minek felelne meg, így a fordítók delfinbőrnek fordították. Annyit azonban tudunk, hogy egy puha bőrről van szó, melyet általában bordóra festettek, és ez volt a fiatal lányok kedvence. Ilyen bőrből készült lábbelit viseltek a mulatságokra. Amikor a mezőn dolgoztak, inkább sarut viseltek, a mulatságokra azonban ilyen puha bőrből készült luxuslábbeliket. „Gyolcsba takartalak, selymet terítettem rád” – a Jelenések 19. fejezetében arról olvashatunk, hogyan készült a menyasszony a Bárány menyegzőjére, „és megadatott neki, hogy felöltözzék fényes, tiszta gyolcsba. Ez a gyolcs a szentek igaz cselekedeteit jelenti” (8. vers). Arról az igazságról van szó, amely most már a miénk.

Arról az igazságról, amit Isten Jézus Krisztusba vetett hitünk által nekünk adott. Ma este sem saját igazságom öltözetében állok Isten előtt. Nem is mernék úgy állni Isten előtt, hogy közben saját jószágomra apellálok. Nem számít, mennyire őszinte vagy, mennyire erkölcsös, mennyire jó ember. Ostoba vagy, ha saját jószágod, saját igazságod fényében akarsz Isten előtt tetszelegni. Sok jó természetű ember él ebben a világban, és sok rossz természetű is. Ugyanezt látjuk a kutyák esetében: léteznek jó természetű kutyusok, illetve rossz természetű kutyák, akiknek nem is jó a közelében lenni. A rossz természetű ember sem kellemes társaság. Olyan, mintha állandóan fájna a gyomra: mindig morcos, mindig haragszik. De a rossz természetű ember semmivel sincs rosszabb helyzetben Isten előtt, mint a jó természetű ember, akinek jelenléte olyan megnyugtató és kellemes. Hiszen mindannyiunk más és már temperamentumú, de egyik személyiségtípust sem fogadja el jobban Isten, mint a másikat. Isten egyedül akkor fogad el engem, ha abban a fényes, tiszta gyolcsban állok előtte, amit tőle kaptam – ha azt az igazságot öltöm magamra, ami akkor az enyém, ha hitemet Jézus Krisztusba vetem.

A baj csak az, hogy például a nehéz természetű ember általában sokkal inkább tudatában van annak, hogy segítségre van szüksége, így sokkal könnyebben is fordul az Úrhoz segítségért. Tudja, hogy bűnös és segítségre van szüksége, és sokkal könnyebben fut is oda Istenhez. Másrészt viszont a jó, tisztességes, őszinte ember gyakran nem érzi szükségét annak, hogy odamenjen Jézushoz. Ilyen szempontból tehát sokkal messzebb van az Úrtól, mint az a valaki, akinek alapvetően szerencsétlen természete van. Érdekes dolog ez. Sok jó ember a pokolba megy, és sok rossz ember a mennybe kerül. Mert a rossz természetű ember hamarabb felismeri, hogy segítségre van szüksége, és Istenhez fordul segítségért. Pedig egyikünk sem állhat meg soha Isten előtt saját igazságára apellálva, mert Isten szemében olyan a mi igazságunk, mint a szennyes ruha (Ézs. 64:5). Isten tehát fogja népét, megmosdatja, megkeni olajjal, majd a 11. versben így folytatja: *„Földízítettelek ékszerekkel, karpereceket tettem a kezeidre és a nyakadra láncot. Orrodba orrperecet tettem, füleidbe fülbevalót, a fejedre pedig ékes koronát”* – az én szememben ezek a Lélek gyümölcsei. Péter ezt írja: *„Ne a külső disz legyen a ti ékességeitek, ne a hajfonogatás, arany ékszerek felrakása vagy különféle ruhák felöltése, hanem a szív elrejtett embere a szelíd és csendes lélek el nem múló díszével: ez értékes Isten előtt”* (1Péter 3:3-4). Péter itt az igazi szépségről beszél – nem egy külső, hanem egy belső szépségről.

Az ember igazi szépsége karakterében jelenik meg, és a Lélek gyümölcseiben, ahogy Isten csodálatos kincseit helyezi belénk: szelídséget, jószágot, türelmet, örömet, szeretetet és békességet. Majd így folytatja Isten: *„ételed finomliszt, méz és olaj volt. Igen-igen megszépültél, sőt még a királyságot is elérted. Szépségednek híre ment a népek között, mert tökéletessé tették azok az ékszerek, amelyeket rád raktam - így szól az én Uram, az ÚR”*. Amikor Sába királynője délről Jeruzsálembe látogatott, és körülnézett, így szólt Salamonhoz: *„Igaz volt, amit országomban hallottam dolgaidról és bölcsességedről,*

de nem hittem azoknak a beszédeknek, míg magam el nem jöttem, és saját szememmel meg nem láttam. Nekem még a felét sem mondták el. Bölcsességed és gazdagságod fölülmúlja azt a hírt, amelyet hallottam” (1Királyok 10:7). „Megáldottalak, gazdaggá tettelek, és híred ment a világban!” – mondja Isten. „Szépségednek híre ment a népek között!”. „*Szépségednek híre ment a népek között, mert tökéletessé tették azok az ékszerek, amelyeket rád raktam - így szól az én Uram, az ÚR*”. Isten munkálkodik bennünk az ő Szentlelke által, mégpedig azzal a céllal, hogy Krisztus képmására formáljon bennünket. Ahogy pedig Isten Lelke munkálkodik bennünk, és mi egyre inkább hasonlítunk Krisztushoz, Krisztus ránk tekint, és így szól: „Ó, tökéletesen gyönyörű vagy!”. Isten Krisztusban lát bennünket: „*Nincs tehát most már semmiféle kárhozható ítélet azok ellen, akik a Krisztus Jézusban vannak*” (Róma 8:1). Isten tökéletesnek lát téged Krisztusban, és ki is jelenti rólad, hogy tökéletes szépség vagy.

Mindezek után Isten így folytatja: „*De elbizakodtál szépséged miatt, és hírhedt parázna lettél. Elárasztottad paráznaságoddal, aki csak elment melletted, és az övé lettél*” (15. vers). Vagyis elfordultak Istentől, és a környező népek mindenféle isteneit kezdték imádni. Isten azt mondja népének: „Az enyém vagy, én kötöttem veled szövetséget, megvásároltalak, megmentettelek. Senki voltál, a biztos halál várt rád, mindenki kitagadott, de én megmentettelek, az én szépségembe öltöztettelek, most mégis elfordultál tőlem, és más istenekkel paráználsz!”. „*Fogtad a ruháidat, csináltál tarka sátrakat a halmokon, és ott paráználsz. Ilyen még nem volt, és nem is lesz! Fogtad arany és ezüst ékszereidet, amelyeket én adtam neked, férfiszobrokat készítettél, és azokkal paráználsz*” (16-17. vers). „Gazdaggá tettelek. Aranyat és ezüstöt adtam neked. Erre te mit teszel? Bálványokat készítettél, és az aranyat és ezüstöt kezdted imádni! Pedig áldásnak szántam azt!”. Milyen szomorú, amikor valaki életét megáldja Isten, de ő idővel elfordul Istentől, és az Istentől kapott javakat, az aranyat és az ezüstöt kezdi bálványozni. „*Fogtad tarka ruháidat, és rájuk terítettél, a nekem járó olajat és illatszert pedig eléljük tetted. Az ételt, amelyet neked adtam, a finomlisztet, az olajat és a mézet, amellyel tápláltalak, eléljük raktad jó illatú áldozatul. Ez történt - így szól az én URam, az ÚR*” (18-19. vers). Fogtad mindazt, amit neked adtam, és megszenteltel. „*Fogtad fiaidat és leányaidat, akiket nekem szültél, és őket is feláldoztad nekik eledelül. Hát nem volt elegend a paráznaságból, hogy még fiaimat is levágtad, és odaadtad, feláldozva őket?! Sok utálatosságodban és paráznaságodban nem emlékeztél vissza ifjúkorodra, amikor teljesen meztelen voltál, és véredben fetrengtél*” (20-22. vers). Nemcsak az történt, hogy Izráel népe pogány istenek imádatába fogott, de ami még ennél is szörnyűbb: a pogány népek gyakorlatát kezdték követni, feláldozva gyermekeiket a pogány istenek oltárán. Például a tűzbe vetették csecsemőiket, vagy Baal isten izzó karjain áldozták fel elevenen. Isten tulajdon népe követte ezeket a borzalmakat! Isten pedig nem hagyhatja szó nélkül a dolgot. Cseppet sem meglepő, hogy Isten elpusztította őket. Cseppet sem meglepő,

hogy Isten megengedte Nebukadneccarnak, hogy kiűzze őket földjükről. Megfeledkeztek arról, milyen állapotban talált rájuk annakidején Isten. Megfeledkeztek arról, hogy senkik voltak és mezítelenek.

„Sok gonoszságod után - jaj, jaj neked! így szól az én Uram, az ÚR - dombot emeltél, és magaslatot készítettél minden téren” (23-24. vers). Az áldozóhalmokra utal itt Isten, ahol a pogány isteneket imádták. A szertartások pedig minden elképzelhető pajzán gyakorlatot is magukba foglaltak. „Magaslatot építettél minden keresztúton, és szépségedet utálatosságra használtad: szétterpesztetted lábaidat minden arra járó előtt, és rengeteget paráználkodtál. Paráználkodtál a szomszédos egyiptomiakkal, a nagy testűekkel, rengeteget paráználkodtál: így bosszantottál engem. Ezért kinyújtottam kezemet ellened, elvettem a részedből, és kiszolgáltattalak a téged gyűlölő filiszteusok indulatának, akik szégyenkeznek fajtalankodásod miatt” (25-27. vers). Isten azt mondja, elkezdti őket kiszolgáltatni ellenségeiknek. „Az asszírokkal is paráználkodtál telhetetlenül; paráználkodtál, de nem érted be vele. Rengeteget paráználkodtál a kalmár káldeusok országával, de ezzel sem érted be. Mennyire epekedett a szíved! - így szól az én Uram, az ÚR -, hogy mindezt meg tudad tenni, egy nagy parázna tetteit, amikor dombot emeltél minden keresztúton, és magaslatot készítettél minden téren! Csak abban nem voltál olyan, mint a parázna, hogy nem törődte a bérrel” (28-31. vers). Még a prostituáltaknál is rosszabbak voltak: nem törődtek a bérrel. „Te házasságtörő asszony, aki az ura helyett idegeneket fog magának! Minden paráznának fizetséget adnak, de te magad adtál fizetséget minden szeretődnek: megfizetted őket, hogy jöjjenek hozzád mindenünnen paráználkodni” (32-33. vers).

Izráel annyira elfordult Istentől, és olyan mélyen belesüllyedt a hamis istenek imádatába! Isten itt is ezt a szörnyűséget említi. „De hát hogyan lehetséges ez?” – kérdezhetnéd. Vedd csak jól szemügyre napjaink Amerikáját! Népünk a kezdetek kezdetén még Istenre támaszkodott. Alkotmányunk szabadságot biztosított Isten imádatára. Pénzerméinken mindenütt ott virított a felirat: „In God We Trust!” – vagyis Istenben bízunk! Himnuszunkban is elismertük Istent, az eskütételünkben is hirdettük, egy nemzet vagyunk Istennek alárendelve. De az Úr napja mára olyan alkalommá vált, amikor az emberek saját testi vágyaik megelégtetésére törekednek – az emberek már nem hajolnak meg Isten előtt. A vasárnap délelőtti istentiszteletet Superman váltja fel a tévében. Milyen szomorú is ez. Milyen szomorú látni, hogy pont az a nép, akit Isten tett naggyá és erőssé, akit Isten öltöztetett szép ruhába, akit Isten táplált és tett gazdaggá, megfeledkezett arról, mi volt a kezdetek kezdetén. Az emberek már rég elfelejtették, hogy Isten oltalmazta a korai telepeseket. Ehelyett inkább a szabadversenynek és a demokráciának tulajdonítják országunk erejét. Isten gazdagon árasztotta ránk kegyelmét, mi mégis elfordultunk tőle. Ahogy Izráel népe is tette. Nem voltunk elég bölcsék ahhoz, hogy tanuljunk mások hibáiból. Ehhez az állapothoz pedig a keresztény tétlenség is hozzájárult. Hamarosan újra vezetőket választhatunk az iskolatanácsok élére – csodálatos hívő keresztények is indulnak a választásokon. Ha bekerülnének, nekünk is több beleszólásunk

lehetne abba, amit az iskolákban tanítanak. Szerintem fontos, hogy minden keresztény elmenjen szavazni. Azt nem mondhatom meg, ki kire szavazzon, hiszen az nálunk törvénybe ütközne, de hadd biztassak mindenkit, hogy ha teheti, menjen el szavazni. Isten tehát Izráelről beszél, ahogy ostoba mód elfordultak tőle, és magukra vonták Isten ítéletét. Pedig ő teremtette őket, befogadta őket, amikor még senkik voltak. Naggyá és szépségessé tette őket, ők mégis ellene fordultak.

34. verstől: *„Paráznaságod fordítva történt, mint más asszonyoké: nem te utánad jártak paráználkodni; te adtál bért, és nem neked adtak bért; veled tehát fordítva történt. Ezért halld meg az ÚR igéjét, te parázna! Így szól az én Uram, az ÚR: Mivel meztelenre vetkőztél, és mutogattad szemérmedet, amikor paráználkodtál szeretőiddel és minden utálatos bálványoddal, sőt fiaid vérét is nekik adtad, ezért majd összegyűjtöm minden szeretődöt, akiknek kelletted magad: azokat is, akiket szerettél, meg azokat is, akiket gyűlöltél. Köréd gyűjtöm őket mindenfelől, és leleplezem előttük szemérmedet, hadd lássák egészen szemérmedet. Azután elítéllek a házasságtörő és vérontó asszonyok törvénye szerint, és kiszolgáltatlak a haragnak és a vérbosszúnak. Kezükbé adlak: szétdúlják dombjaidat, lerombolják magaslataidat, lehúzzák rólad a ruhát, elveszik ékszereidet, és otthagynak teljesen meztelenül. Gyűlést hívnak össze ellened, megköveznek, és kardjukkal felkoncolnak. Házaidat fölperzselik, és végrehajtják rajtad az ítéletet a többi asszony szeme láttára. Véget vetek paráznaságodnak, paráznabért sem fogsz többé fizetni. Akkor lecsillapodik haragom, és elmúlik indulatom; megnyugszom, és nem bosszankodom többé. Te nem emlékeztél vissza ifjúkorodra, sőt ingereltél engem ezekkel, én meg fejedre olvasom tetteidet - így szól az én Uram, az ÚR -, többé nem folytathatod fajtalankodásodat, sem utálatos dolgaidat. Aki példálózik, ezt a példabeszédet mondja rólad: Amilyen az anya, olyan a lánya! Anyád lánya vagy te, aki megunta a férjét és a fiait. Ugyanolyan vagy, mint a nővéreid, akik megunták férjüket és fiaikat. Anyátok hettita volt, apátok pedig emóri. A nénéd Samária, aki lányaival együtt tőled északra lakik. Húgod pedig a lányaival együtt tőled délre lakó Sodoma. Egy kis ideig nem úgy éltél, mint ők, és nem követtél el olyan utálatos dolgokat. De azután minden tettebben romlottabb lettél náluk” (34-47. vers).* Vagyis még Samáriánál és Sodománál is rosszabbak lettek.

„Életemre mondom - így szól az én Uram, az ÚR -, hogy még húgod, Sodoma sem tette azt lányaival együtt, amit te tettél lányaiddal együtt. Az volt a bűne a húgodnak, Sodomának,” – Isten bepillant a színfalak mögé, és rámutat Sodoma tényleges bünére, a büszkeségre - *„hogy bár fenségben, kenyérbőségben és zavartalan békességben volt része neki és lányainak, de a nyomorultat és a szegényt mégsem támogatta”* (48-49. vers). Ez Isten vádirata Sodoma ellen, ezért öntötte ki Isten Sodomára ítéletét: büszkesége, jóléte, lustasága miatt, és mert nem törődött a szükségben szenvedőkkel. Ebben a büszkeséggel, jóléttel, sok szabadidővel fémjelzett állapotban az emberek mindenféle dolog után néztek, amivel szabadidejüket kitölthették. Minél inkább testi vágyaik kielégítésére koncentráltak, de mivel

semmi sem hozott igazi meglepetést, mindez még erősebb sóvárgáshoz vezetett. Sodomát a Bibliában szörnyűséges állapotban találjuk, amikor odaérkeznek az Úr angyalai, és Lót házában szállnak meg. A város férfiai odagyültek Lót háza elé, és dörömbölni kezdtek az ajtón: Nyisd ki az ajtót, és küldd ki hozzánk vendégeidet, hogy megismerhessük őket!” – ami persze azt jelentette, hogy szexuális kapcsolatot akartak létesíteni az idegenekkel. Lót pedig a zárt ajtó mögül kiabálta, hogy menjenek el, és inkább szűz leányait küldi ki hozzájuk, de vendégein ezt a gonoszságot nem követheti el. „Te csak egy idegen vagy közöttünk, és te akarod megmondani nekünk, mit tegyünk?” – válaszolták, és már éppen azon voltak, hogy megragadják Lótot, amikor az angyalok megvakították őket, így nem találták az ajtót. Lótnak pedig azt tanácsolták, azonnal hagyja el a várost.

De ha bekukkantunk a színpalak mögé, a probléma gyökere a büszkeség, a jólét és a sok szabadidő volt. Ez az állapot vezetett ahhoz, hogy ezek a homoszexuális férfiak ilyenre vetemedjenek. Ebben a környezetben ugyanis úgy érzeték, bátran kivonulhatnak a nyilvánosság elé. Amikor egy társadalom ilyen romlottá és erkölcstelenné válik, hogy ezek a emberek szabadnak érzik magukat arra, hogy nyilvánosan is kifejezzék önmagukat és nagy nyilvános felvonulásokat rendezzenek, tudhatjuk, hogy hamarosan betelik a pohár, és közel az ítélet. Ha arra gondolok, mi történik napjain Amerikájában – San Franciscóban, Hollywoodban, vagy épp Washington D.C.-ben, rá kel döbennem, hogy Isten haragjának pohara majdnem tele van, és Isten megítéli majd Amerikát. Isten azt mondja a sodomaiakról: *„Felfuvalkodtak, utálatos dolgokat műveltek előttem, azért elvettem őket, amikor ezt láttam. Samária hozzád képest feleannyit sem vétkezett, hiszen te több utálatos dolgot követtél el, mint ő; nővéreid igazabbak nálad, mert sok utálatos dolgot követtél el”* (50-51. vers). Ez a leggyakoribb magyarázat: Minden embernek joga van ahhoz, hogy úgy juttassa kifejezésre önmagát, ahogy az neki tetszik, és senkinek nincs joga ahhoz, hogy erkölcsi meggyőződését másokra is ráerőltesse.

„Viseld azért te is gyalázatodat, mert nővéreid oldalára álltál véteiddel, amikor még náluk is utálatosabb dolgokat követtél el; még ők is igazabbak nálad. Szégyellj magad, és viseld gyalázatodat te is, hiszen még nővéreid is igazabbak nálad! De majd fordítok a sorsukon, Sodomának és leányainak sorsán, Samáriának és leányainak sorsán; és akkor a te sorsodon is fordítok velük együtt. Viseld gyalázatodat, és érjen gyalázat mindenért, amit elkövettél, vigasztalódásukra. Nővéreid, Sodoma és leányai, visszatérnek hajdani állapotukba, Samária és leányai is visszatérnek hajdani állapotukba; azután te és leányaid is visszatérnek majd hajdani állapotukba. Milyen rossz hírért terjesztetted hűgodnak, Sodomának, amikor még gőgös voltál, míg le nem lepleződött gonoszságod! Ugyanígy gyaláznak most téged a körülötted lakó arámok és filiszteusok, akik mindnyájan utálnak téged. Neked is viselned kell fajtalan és utálatos tetteid következményeit! - így szól az ÚR. Ezt mondja az én Uram, az ÚR: Úgy bánтам veled, ahogy viselkedtél, mert semmibe vitted az esküit, és megszegted a szövetséget” (52-59. vers) – Isten

szövetségre lépett velük, ők azonban megszegték a szövetséget, és minden elképzelhető istent és utálatosságot imádtak az Úr helyett. Isten tehát azokra utal, akik semmibe vették az esküt és megszegték a szövetséget. De Isten a helyreállításra utal itt – még Sodoma és Samária helyreállítására is. Szerintem nincs már messze ez a nap.

Ahogy Ezékiel könyvében továbbolvasunk, egy földrengésről olvashatunk, mely Jeruzsálemet sújtja majd, és melynek nyomán egy új völgy keletkezik, ahonnan forrás fakad, ez a forrás pedig Jeruzsálemtől egészen a Holt-tengerig csörgedez majd. Amikor pedig a Holt-tengerbe torkollik, meggyógyítja a tó vizét, a Holt-tengerben mindenféle hal úszkál majd, Éngediben pedig halászok tömege szárítja majd hálójait. A Holt-tenger környéke ennek nyomán egy csodaszép, zöldellő völgygé válik majd, és Sodomát is újra benépesül - ahogy Samária és persze Jeruzsálem. *„De én emlékszem szövetségemre, amelyet ifjúkorodban kötöttem veled, és örök szövetségre lépek veled”* (60. vers). Mindannak ellenére tehát, amit tettek, Isten nem pusztította el őket teljesen, és nem is vetette el őket, hanem visszafogadja majd, és örökkévaló szövetségre lép velük Jézus Krisztuson keresztül. *„Akkor eszedbe jutnak tetteid, és szégyenkezni fogsz. Magadhoz fogadod nénjeidet és hűgaidat, én pedig lányaiddá teszem őket, bár nem tartoznak a veled kötött szövetséghez. Szövetségre lépek veled, és megtudod, hogy én vagyok az ÚR. Gondolj erre, szégyenkezz, és gyalázatod miatt ne nyisd ki többé a szádát, ha megbocsátom mindazt, amit elköveltél - így szól az én Uram, az ÚR”* (61-63. vers).

A 17. fejezetben Isten egy nagy saskeselyűről mond példázatot, bár ezen a ponton sokan elkezdik félremagyarázni az Igét, és valahogy megpróbálják ezt az ígérést Amerikára vonatkoztatni, főleg azért, mert zászlónk tetején ott díszelg egy sasmadár. Pedig ha figyelmesen elolvassuk a példázat elején, egyértelmű, hogy torz az effajta értelmezés: *„Így szól hozzám az ÚR igéje: Emberfia! Adj elő egy jelképes történetet, mondj el egy példázatot Izráel házának”* (1-2. vers). Egy példázatot, mely kinek is szól? Izráel házának! Nem Amerikának! Izráel házának. Az emberek mégis hányszor igyekeznek kifacsarni ezt az igeszakaszt, és Amerikára vonatkoztatni. *„És ezt mondd: Így szól az én Uram, az ÚR: A nagy saskeselyű, a nagy szárnyú és hosszú tollú, amelynek sűrű tollazata a tarka ruhája, eljött a Libánonra, és lecsípte a cédrusfa hegyét”* (3. vers). Az itt említett nagy saskeselyű Nebukadneccar. A cédrusfa hegy pedig Dávid háza, pontosabban a király, aki ezen a ponton Jójákim volt. *„Hajtásai végét letépte, kalmárok földjére vitte, kereskedők városába tette le”* (4. vers). A királyt Babilonba hurcolták. *„Majd vett egy magot az országból, termékeny mezőbe ültette, sok víz mellé vitte, fűzfák mellé tette”* (5. vers). Vagyis fogta a király fiát, Cidkijját, és a trónra ültette. Cidkijjá hűséget fogadott Nebukadneccarnak, az ország pedig Babilónia csatlósállamává vált. Idővel azonban fellázadt Cidkijjá Nebukadneccar ellen, és nem tisztelte a szövetséget, amit a királlyal megkötött az Úr színe előtt.

„Majd vett egy magot az országból, termékeny mezőbe ültette, sok víz mellé vitte, fűzfák mellé tette” – fogta Cidkijját –, „Kihajtott, és lett belőle terebélyes, de alacsony növésű szőlőtőke, amely leveleit feléje fordítja, gyökerei is őalatta vannak. Így lett szőlőtőkévé, vesszőket hajtott, és indákat eresztett. De volt egy másik nagy saskeselyű,” – Egyiptom, élén Hofra fáraóval –, „nagy szárnyú és soktollú, és az a tőke őfelé eresztette gyökereit, és felé hajtotta leveleit, hogy az táplálja őt, ne a talaj, amelybe ültették” (5-7. vers). Cidkijjá követeket küldött Egyiptomba, hogy szövetségre lépjen a fáraóval, és segítségét kérje a babiloni seregekkel szemben - „Pedig jó mezőbe, sok víz mellé ültették, hogy vesszőket hajtson, gyümölcsöt hozzon, és pompás szőlőtőke legyen. Ezt mondd: Így szól az én Uram, az ÚR: Jó vége lesz ennek? Nem fogja kiszagatni gyökereit, és letépni gyümölcsseit, úgyszólván elszárad, minden friss hajtása elszárad? Nem kell hozzá nagy hatalom és sok nép, hogy gyökerestül kiszakítsák. Elültették ugyan, de jó vége lesz-e? Ha a keleti szél éri, elszárad egészen, elszárad azon a talajon, amelyből kihajtott” (8-10. vers). Az Egyiptommal kötött szövetség tehát nem állja majd meg a helyét, a nép elpusztul, Cidkijjá is odavész. A továbbiakban Isten a király lázadását említi.

„Majd így szólt hozzám az ÚR igéje: Kérdezd meg az engedetlen népet.” – Cidkijjá –, „Tudjátok, mint jelent ez? És mondd: Azt, hogy eljött Babilónia királya Jeruzsálembe, fogta annak királyát és vezéreit, és magával vitte őket Babilóniába. De vett egy királyi sarjat” – most tehát Isten megmagyarázza a példázatot, és még világosabbá válik, hogy semmi köze Amerikához –, „szövetséget kötött vele, és hűségesküt tétetett vele. Az ország előkelőit azonban elvitte, hogy alacsonyrendű királyság legyen, és föl ne emelkedjék, hanem ragaszkodjék a szövetséghez állhatatosan. Mégis föllázadt ellene.”- Cidkijjá Nebukadneccar ellen –, „elküldte követeit Egyiptomba,” –a másik saskeselyű –, „hogy az lovakat és sok hadinépet adjon neki. De jó vége lesz-e? Megmenekül-e, aki ilyet csinál? Megszegte a szövetséget: megmenekül-e? Életemre mondom - így szól az én Uram, az ÚR -, hogy ott fog meghalni Babilonban, annak a királynak a székhelyén, aki őt királlyá tette, akinek a hűségesküjét semmibe vette, és akinek a szövetségét megszegte” (11-16. vers).

Cidkijját pedig valóban elhurcolták Babilonba, és ott halt meg. „Mert nem fog elég nagy haderővel és elég nagy számú sereggel mellé állni a fáraó a háborúban, amikor sáncot emelnek és ostromgépeket építenek sok ember vesztére. Nem fog megmenekülni, mert semmibe vette a hűségesküt, és megszegte a szövetséget. Bár kezet adott rá, mégis elkövette ezt! Ezért így szól az én Uram, az ÚR: Életemre mondom: Fejére olvasom, hogy semmibe vette, és megszegte az előttem tett hűségesküt, az előttem kötött szövetséget. Kifeszítem hálómat ellene, és csapdába ejtem. Elviszem Babilóniába, és ott ítélekem fölötte az ellenem elkövetett hűtlenségéért. Aki csak megfutamodott csapataiból, fegyvertől hull el, a megmaradtak pedig széjjelszóródnak mindenfelé. Akkor majd megtudjátok, hogy én, az ÚR, megmondtam. Így szól az én Uram, az ÚR: Majd én magam török le a magas cédrus hegyéről egy ágat,”

– ez a prófécia már Jézus Krisztusra vonatkozik, ő volt a hajtás Isai törzsökéről, a Dávid magas cédrusának legfelső ága - „és elplántálom; tetejéről letépek egy gyenge hajtást, és elültetem egy magasba emelkedő hegyen. Izráel magas hegyén” – a Sion hegyén – „ültetem el, hogy ágat növeljen, és gyümölcsöt hozzon. Pompás cédrus lesz majd, amelyen lakik mindenféle madár, mindenféle szárnyas lakik lombja árnyékában. Akkor majd megtudja a mező minden fája, hogy én, az ÚR, teszem alacsonnyá a magas fát, és magassá az alacsony fát. Én szárítom ki a zöldellő fát, és én teszem virulóvá a kiszáradt fát. Amit én, az ÚR, megmondok, azt meg is teszem!” (17-24. vers).

A továbbiakban Isten a Babilonba hurcoltaknak ad utasításokat. Ezékiel most őket szólítja meg. 18. fejezet: „Így szólt hozzám az ÚR igéje: Hogy mondhattok ilyen közmondást Izráel földjéről: Az apák ettek egrest, és a fiak foga vásott el tőle?!” (1-2. vers). Érdekes, hogy Ezékiel maga is Babilonban volt, és akkortájt ezt szólást mondogatták az emberek Babilonban: „Az apák ettek egrest, és a fiak foga vásott el tőle?!”. Más szóval az emberek azt hajtogatták, hogy apáik bűnének isszák most a levét. Jeremiástól azt is megtudhatjuk, hogy ugyanezt a szólást hajtogatták Jeruzsálemben is az ostrom alá vett város lakói. Hát nem érdekes, mennyire nem szívesen vállalunk felelősséget tetteinkért? Mindig igyekszünk valaki mást hibáztatni. Így hát ha te egy neurotikus valaki vagy, és pszichológushoz fordulsz, azt fogja mondani neked, hogy ez az édesapád miatt van. De attól még egy neurotikus roncs vagy! Akár felelősséget is vállalhatnál önmagadért! Ne mindig másokat okolj problémáidért! Mások hibáztatásának szokása visszanyúlik egészen a kezdetekig. Amikor Isten megkérdezte Ádámtól, hogy mit tett, Ádám így válaszolt: „Az asszony, akit társként nekem adtál, ő vett rá arra, hogy egyek tiltott gyümölcsből!”. Mi is hajlamosak vagyunk ezt tenni: ahelyett hogy felelősséget vállalnánk tetteinkért, inkább másra hárítjuk azt. Ilyen szempontból igencsak felelőtlenek tudunk lenni. Isten viszont felteszi a kérdést: „Hogy mondhattok ilyen közmondást Izráel földjéről: Az apák ettek egrest, és a fiak foga vásott el tőle?!”

„Életemre mondom - így szól az én Uram, az ÚR” – Isten egy szempillantás alatt eloszlatja a szólás téveszméjét - „hogy nem fogjátok többé ezt a közmondást mondogatni Izráelben. Mert minden lélek az enyém: az apák lelke is, meg a fiak lelke is az enyém. Annak a léleknek kell meghalnia, aki vétkezik” (3-4. vers). Minden ember önmagáért felel Isten előtt. amikor egy napon megállok Isten előtt, csupán egyetlen emberért felelek majd – önmagamért. Akkor nem felelek sem feleségemért, sem gyermekeimért, bármilyen közel állunk is egymáshoz. Egyedül önmagamért felelek. Isten önmagammal kapcsolatban von majd felelősségre engem. Isten egyedül rólam fog elbeszélgetni velem. Amikor te megállsz Isten előtt, te is csak önmagadért felelsz majd. De önmagadért mindenképpen felelsz. Akkor majd nem hivatkozhatasz, se édesanyádra, sem édesapádra. „Annak a léleknek kell meghalnia, aki vétkezik”. Isten nem a szüleidet fogja megbüntetni azért, aki vagy, és téged sem fog megbüntetni azért, amit szüleid tettek. Isten továbbá nem fog megjutalmazni azért, amit szüleid tettek, és szüleidet sem fogja megjutalmazni azért, aki te vagy.

Minden embernek egyedül kell megállnia Isten előtt, és minden ember önmagáért felel Isten előtt. itt az idő, hogy szembenézzünk ezzel az igazsággal, és elkezdjünk felelősségteljesen élni Isten előtt, tudván, hogy egy napon oda kell állnunk Krisztus ítélőszéke elé, hogy számot adjunk mindarról, amit tettünk itt a földön, akár jót, akár gonoszt. Álljunk készen arra a napra!

„Ha valaki igaz, ha törvény és igazság szerint él: nem eszik a hegyeken bemutatott áldozatból,” – vagyis nem vesz részt a pogány istenek tiszteletére szervezett gyalázatos ünnepeken - „nem tekint föl Izráel házának bálványaira, nem teszi tisztátalanná felebarátja feleségét, és nem közeledik asszonyhoz tisztulása idején, senkivel sem kegyetlenkedik, visszaadja adósának a zálogot,” – sokszor ugyanis az történt, hogy akinek az adós zálogot adott, később, a tartozás rendezése után is megtartotta a zálogot - „nem rabol el semmit, kenyereből ad az éhezőknek, és a mezítelent felruházza, uzsorát nem szed, kamatot nem vesz, tartózkodik az álnokságtól, igazságosan ítélkezik a peres felek között, rendelkezéseim szerint él, törvényeimet megtartja, és hűségesen teljesíti: az ilyen ember igaz, ő élni fog! - így szól az én Uram, az ÚR” (5-9. vers). Ezek azok a dolgok, amelyeket meg kell tennünk, ha a törvény szerint kívánunk élni. De Istennek van egy jobb útja is – az igazság útja Jézus Krisztusba vetett hit által.

„Ha olyan fia születik, aki rabló és vérontó lesz, és csak egyet is elkövet ezekből, bár apja mindezt nem követte el: eszik a hegyeken bemutatott áldozatból, tisztátalanná teszi felebarátja feleségét, a nyomorulttal és a szegénnyel kegyetlenkedik, mindenfélét rabol, a zálogot nem adja vissza, föltekint a bálványokra, és utálatos dolgokat követ el, uzsorát szed, és kamatot vesz: az ilyen éljen? Nem fog élni! Mivel elkövette mindezeket az utálatos dolgokat, meg kell halnia, vére őt terheli. Ha valakinek olyan fia születik, aki látja apja vétkeit, amelyeket az elkövet, látja ugyan, de ő maga nem követ el olyanokat: nem eszik a hegyeken bemutatott áldozatból, nem tekint föl Izráel házának bálványaira, nem teszi tisztátalanná felebarátja feleségét, nem kegyetlenkedik senkivel, nem tartja vissza a zálogot, nem rabol el semmit, kenyereből ad az éhezőknek, és felruházza a mezítelent, tartózkodik az álnokságtól, uzsorát és kamatot nem vesz, törvényeimet teljesíti, és rendelkezéseim szerint él: az ilyen nem hal meg apja bűne miatt, hanem élni fog!” (10-17. vers) – minden ember önmagáért felel majd Isten előtt.

„Apja azonban, mivel megszarolta és kirabolta embertársát, és csak rosszat tett népe között, meg fog halni bűne miatt! Ti ezt mondjátok: Miért nem bűnhődik a fiú is az apa bűne miatt? Ez a fiú törvény és igazság szerint él, minden rendelkezésemet megtartja és teljesíti, ezért élni fog. Annak kell meghalnia, aki vétkezett. A fiú nem bűnhődik az apa bűne miatt, az apa sem bűnhődik fia bűne miatt. Az igaz azt kapja, amit igazságáért érdemel, a bűnös pedig azt kapja, amit bűnéért érdemel. De ha a bűnös megtér,” – Isten kegyelme és irgalma –,és nem követi el többé vétkeit, hanem megtartja minden rendelkezésemet, törvény és igazság szerint él: akkor élni fog, nem hal meg. Azok a vétkek, amelyeket elkövetett, nem maradnak

emlékezetben. Azokért az igaz tettekért, amelyeket véghezvitt, élni fog! Hiszen nem kívánom én a bűnös ember halálát - így szól az én Uram, az ÚR -, hanem azt, hogy megtérjen útjáról, és éljen” (18-23. vers) – olyan sok emberben torz kép él Istenről. Azt hiszik, Isten egy bosszúvágyó vérszomjas valaki, aki alig várja, hogy a pokolra vethesse az embereket. Pedig ez nem igaz! Isten olyan türelmes! Bármit megtesz azért, hogy megóvjon bennünket a pokoltól. Isten mindent megtett. Egyszülött fiát adta, hogy elhordozza minden bűnünket – nekünk már olyan könnyű a mennybe kerülni! A pokolba sokkal nehezebb, mert ahhoz az embereknek lépten-nyomon ellen kell állnia Isten kegyelmének és szeretetének. Mert ahhoz az embernek gyűlölnie kell Isten fiát, Jézus Krisztust, hátat kell fordítania Isten gondviselő szeretetének, és bizonyos értelemben Krisztuson is át kell lépnie – mert Krisztus az útját állja, hogy visszatartsa a pokolba vezető úton. Ahhoz tehát, hogy a pokolba juss, még őt is félre kell löknöd az útból. Egyáltalán nem könnyű tehát a pokolra jutni – minden egyes lépésnél Istennel kell harcba szállni. De ha valaki elég makacs és elég kitartó, és csak harcol, és ellenáll a Szentlélek hívó szavának, akkor végül bejuthat a pokolba.

„Ha pedig az igaz eltér az igazságtól, és álnokul él,” – figyeljük csak, mit mond Isten – „elköveti azokat az utálatos dolgokat, amelyeket a bűnös ember szokott, az ilyen éljen-e? Igaz tettei, amelyeket azelőtt véghezvitt, nem maradnak emlékezetben. Hütlenségéért, amelyre vetemedett, és vétkéért, amelyet elkövetett, meg fog halni! Ti azt mondjátok: Nem következetes az Úr” –vagyis nem igazságos – „Figyeljete ide, Izráel háza! Én nem vagyok következetes? Inkább ti nem vagytok következetesek! Ha az igaz eltér az igazságtól, álnokul él, és meghal: azért hal meg, mert álnokul élt. Ha pedig a bűnös megtér, és nem követi el többé bűnét, hanem törvény és igazság szerint él, akkor megmenti az életét. Ha belátásra jut, és megtér, és nem követi el vétkeit, élni fog, nem hal meg. De Izráel háza azt mondja: Nem következetes az Úr. Én nem vagyok következetes, Izráel háza? Inkább ti nem vagytok következetesek! Ezért mindenkit a maga tettei szerint ítélek meg, Izráel háza! - így szól az én Uram, az ÚR. Térjete meg, hagyjátok el vétkeiteket, akkor nem fogtok elbukni bűneitek miatt. Hagyjatok fel vétkeitekkel, amelyeket elkövettetek, és újuljatok meg szívetekben és lelketekben! Miért halnátok meg, Izráel háza? Hiszen nem kívánom a halandó halálát - így szól az én Uram, az ÚR -, térjete hát meg és éljete” (24-32. vers). Isten így könyörög Izráelnek. Térjete meg bűnötökből! Térjete hozzám és élni fogtok! Nem lelem örömöm a bűnös halálában! Térjete meg hát és éljete! Isten könyörög népéhez. Ezen a ponton persze megkérdezhetnéd, mit is jelent ez: „Ha pedig az igaz eltér az igazságtól, és álnokul él, elköveti azokat az utálatos dolgokat, amelyeket a bűnös ember szokott, az ilyen éljen-e? Igaz tettei, amelyeket azelőtt véghezvitt, nem maradnak emlékezetben” – rád hagyom a kijelentés értelmezését, de szerintem pontosan azt jelenti, amit mond.

19. fejezet. Vegyük csak észre, hogy már az elején azt olvassuk, egy siratóének ez, és a végén is ez áll: „Siratóének ez, siratóének lett”. A történetkritikai megközelítést képviselő Bibliakritikusok mégis azt megpróbálnák bebizonyítani, miért nem lehet itt szó siratóénekről. *„Te pedig kezdj siratóéneket Izráel fejedelmeiről, és mondd: Mi volt anyád? Nőstény oroszlán, oroszlánok között hevert, ifjú oroszlánok között nevelte föl a kölykeit. Nagyra nevelte egyik kölykét, ifjú oroszlán lett az, és megtanult zsákmányt ejteni, embert is evett. De népeket hívtak össze ellene, foglyul ejtették vermükben, és megláncolva vitték el Egyiptom földjére”* – ez Jóáház lesz –, *„Amikor anyja látta, hogy hiába várja, oda lett a reménysége, fogta egy másik kölykét, és azt tette ifjú oroszlánná”* – ez Jójákin – *„Ez járt-kelt az oroszlánok között, ifjú oroszlánná lett, és megtanult zsákmányt ejteni, embert is evett. Lerontotta palotáikat, rommá tette városaikat, rettegett az egész ország hangos ordításától. De összefogtak ellene a környező tartományok népei, és kivetették rá hálójukat, foglyul ejtették vermükben. Láncra verve ketrecbe zárták, és elvitték Babilónia királyához, elvitték a börtönbe, hogy ne hallják többé a hangját Izráel hegyein”* (1-9. vers)- Jójákin Babilonba hurcolták fogságba. *„Olyan volt anyád, mint egy szőlőtő a szőlőskertben, amelyet víz mellé ültettek: termékeny volt, sok hajtása lett a sok víztől. Erős vesszői nőttek, királyi pálcának valók, magas volt, kiemelkedett a fák lombja közül, kitűnt magasságával és sok levelével. De a harag kiszaggatta, földre terítette, a keleti szél leszárította gyümölcsét, erős vesszői letöredeztek, és elszáradtak, tűz emésztette meg őket. Most a pusztába van ültetve, a szikkadt és szomjú földbe. Tűz csapott ki vesszőjéből, megemésztette hajtásait és gyümölcsét. Nincs rajta több erős vessző, királyi pálca. Siratóének ez, siratóének lett”* (10-14. vers). Izráel királyai uralkodásának végéről van itt szó, hiszen az ellenség meghódítja az országot.

20. fejezet: *„A hetedik esztendőben, az ötödik hónap tizedikén eljöttek hozzám néhányan Izráel vénei közül megkérdezni az Urat, és leültek előttem”* (1. vers) – ez lehetett akkoriban a szokás. Pár héttel ezelőtt is arról olvastunk, hogy a vének leültek Ezékiel elé, hogy rajta keresztül az Úrhoz forduljanak. Legutoljára azt mondta az Úr: *„Vajon miért fordulnak hozzám, hiszen szívükben bálványokat emeltek!”*. És Isten továbbra sem szól hozzájuk. *„Akkor így szólt hozzám az ÚR igéje: Emberfia, szólj Izráel véneihez, és mondd nekik: Ezt mondja az én Uram, az ÚR: Azért jöttetek, hogy megkérdezzetek engem? Életemre mondom: Nem hagyom, hogy kérdezzetek! - így szól az én Uram, az ÚR”* (2-3. vers). A tanácsomat kéritek? Ne adok tanácsot. *„Akarsz-e ítélni fölöttük, emberfia, akarsz-e? Akkor add tudtukra elődeik utálatos dolgait! Ezt mondd nekik: Így szól az én URam, az ÚR: Amikor kiválasztottam Izráelt, fölemelt kézzel tettem esküt Jákób háza ivadékaiknak. Megismertettem magam velük Egyiptom földjén,”* – Isten most arra hívja el őket, hogy emlékezzenek történelmükre, sőt átveszi velük történelmüket - *„és fölemelt kézzel tettem esküt, amikor ezt mondtam: Én, az ÚR, vagyok a ti Istenetek! Akkor fölemelt kézzel tettem esküt, hogy kihozom őket Egyiptom földjéről abba az országba, amelyet*

kiszemeltem nekik: tejjel és mézzel folyó föld az, minden ország ékessége” (4-6. vers). Izraelben ma bámulatos éledést tapasztalhatunk – Isten valóban helyreállította a földet. Az izraeliek több millió fát ültettek, ennek eredményeként pedig még a terület éghajlatát is sikerült megváltoztatniuk – nagyobb lett a páratartalom, és gyakoribbak az esőzések. Az ország pedig újra kezd kizöldülni és kivirulni, hiszen több az eső. A legtöbb lápos területet is sikerült felszámolniuk – a mocsarakat lecsapolták, és eukaliptusz fákkal ültették be a lápos területeket, hiszen az eukaliptuszfa rendkívül sok vizet szív magába. A korábban mocsaras területeket mára termékeny föld borítja, ahol gyümölcsösöket hoztak létre. A Sherim-fennsík például régen mocsár volt, mára azonban csodaszép citrusültetvény borítja. Megiddo völgyéről ugyanez mondható el. Korábban lápos terület volt, most viszont zöldellő, élettől kicsattanó, termékeny terület. A terület arculata is egyre inkább változik, ahogy beültetik a földeket és például forrást terelnek Beérsebához is.

Amikor Izrael népe először jutott el erre a földre, a területet sűrű erdő borította. Gyönyörű források fakadtak mindenütt – tejjel és mézzel folyó föld volt ez. Most persze sokan viccelődnek ezzel, mert olyan sok a sziklás terület. Van is egy vicc, amit sokszor mesélnek. Így hangzik: Amikor Isten megteremtette a földet, két angyalt küldött egy-egy sziklával teli kosárral, hogy mindenfelé juttassanak belőle a földön. Az egyik angyal fogta a sziklákat, és szétosztotta föld felén, de a másik angyal lusta volt, és az összes sziklát Izraelre öntötte! Való igaz, hogy Izrael ma sziklás terület, de nem volt ez mindig így. Amikor a törökök elfoglalták a területet, készakarva kiirtották az erdőket, hogy csupasszá váljon a föld, és felső talajréteget elmossa az eső. Így vált a föld pusztává, sivataggá a völgyeket kivéve, hiszen az üledék mind oda rakódott le. Így alakult ki tehát a mocsaras és sivatagos, sziklás területek kombinációja. Az izraeliek viszont fenyőfákkal ültették be a sziklás hegységeket, mert a fenyőfa gyökere erős, így behatol a sziklarepedésekbe, sőt idővel szétfeszíti a sziklát, és szétporlasztja. Ezáltal új felső talajréteg alakul ki. Az ültetési munkálatokat komoly kutatások és számítások előzték meg, és valóban roppant tanulságos az, amit az izraeliek tettek. Bámulatos, mivé varázsolták ezt a földet! Ne feledjük azonban, hogy amikor először vonultak be erre a földre az egyiptomi fogságot követően, egy csodaszép, zöldellő, erdőkkel és forrásokkal teli terület várta őket. Isten Igéje szerint a világ egyik leggyönyörűbb helye volt az ígért földje. És ma is vannak gyönyörű részei, ahol a helyreállítási munkálatok már sikeresen befejeződtek. Együk például a Galileai-tengert, fent Teldan környékén – csodaszép!

Isten azt mondja, ő választotta ki népének ezt a területet – tejjel és mézzel folyó föld volt ez, minden ország ékessége. *„Akkor ezt mondtam nekik: Vessétek el mindnyájan szemetek elől a förtelmes bálványokat, ne tegyétek magatokat tisztátalanná Egyiptom bálványisteneivel! Én, az ÚR, vagyok a ti Istenetek! De engedetlenek voltak velem szemben, és nem akartak hallgatni rám. Senki sem vetette el szeme elől a förtelmes bálványokat, és nem hagyták el Egyiptom bálványisteneit. Ezért azt mondtam, hogy*

kitöltöm rajtuk haragomat, és végzek velük haragomban ott, Egyiptom országában. De mást tettem nevemért, hogy ne gyalázzák azt azok a népek, amelyek között éltek, és amelyek előtt megismertettem magamat velük. Kihoztam őket Egyiptomból. Kihoztam őket Egyiptomból, és elvittem őket a pusztába. Rendelkezéseket adtam nekik, és megismertettem velük törvényeimet, amelyek által él az ember, ha megtartja azokat” (7-11. vers). Isten tehát törvényekkel és rendelkezésekkel látta el őket, és megmutatta a helyes utat. *„A nyugalom napjait is nekik adtam, annak jeléül, hogy van közünk egymáshoz,”* – a szombatnap nem a pogányoknak szólt, pedig ma is vannak olyanok, akik megkérdezik tőlünk, miért nem imádjuk Istent a szombatnapon. De imádjuk! Én például minden nap imádom Istent. *„De hát miért nem tartod be a szombatnapot?”*. Mert én nem vagyok zsidó. A szombatnap pedig egy jel, ami a zsidóknak szól, és Istennel való kapcsolatukra vonatkozik. *„Hogy állíthatod ezt ilyen biztosan?”*. Mert Isten ezt mondta.

Mózes második könyvében, amikor Isten rendelkezik a szombatnapról, így szól: *„Örök jel ez köztem és Izráel fiai között. Mert hat nap alatt alkotta meg az Úr az eget és a földet, a hetedik napon pedig megnyugodott, és megpihent”* (2Mózes 31:17). Én afféle ember vagyok, akiről Pál is irt – számomra egyik nap sem fontosabb a másiknál. Ilyen szempontból unalmas is vagyok, mert minden napot egyformának tartom. Házassági évforduló, születésnap? Na és? Minden nap egyforma. Az én szemembe egyik nap sem különlegesebb a másiknál: mindegyik az Úr napja. *„De engedetlen volt velem szemben Izráel háza a pusztában: rendelkezéseimet nem követték, és törvényeimet megvetették, pedig ha az ember teljesíti azokat, él általuk. A nyugalom napjait is igen meggyalázták. Ezért azt mondtam, hogy kitöltöm rajtuk haragomat a pusztában, és végzek velük”* – Isten felszólította Mózeset, hogy álljon félre, mert végezni fog a néppel – *„Mégis másként bántam velük nevemért, hogy ne gyalázzák azt azok a népek, amelyeknek szeme láttára kihoztam őket”* (13-14. vers). Nem engedelmeskedtek nekem Egyiptomban, és nem engedelmeskedtek nekem a pusztában sem. *„De fölemelt kézzel tettem esküt a pusztában, hogy nem viszem be őket arra a földre, amelyet nekik akartam adni - tejjel és mézzel folyó föld az, minden ország ékessége - mivel törvényeimet megvetették, nem követték rendelkezéseimet, és a nyugalom napjait meggyalázták, mert bálványaikhoz vonzódott szívük. Mégis megszántam őket: nem pusztítottam el őket, és nem végeztem velük a pusztában. De azt mondtam fiaiknak a pusztában: Ne kövessétek atyáitok szokásait, ne az ő törvényeikhez igazodjatok, és ne tegyétek magatokat tisztátalanokká bálványaikkal! Én, az ÚR, vagyok a ti Istenetek! Az én rendelkezéseimet kövessétek, az én törvényeimhez igazodjatok, és azokat teljesítsétek! Szenteljétek meg a nyugalom napjait annak jeléül, hogy közünk van egymáshoz, és megtudjátok, hogy én, az ÚR, vagyok a ti Istenetek. De a fiak is engedetlenek voltak velem szemben, nem követték rendelkezéseimet, nem tartották meg és nem teljesítették törvényeimet, pedig ha az ember teljesíti azokat, él általuk. A nyugalom napjait is meggyalázták. Ezért azt mondtam, hogy kitöltöm rajtuk lángoló*

haragomat, és elbánok velük haragomban a pusztában. Mégis visszavontam a kezemet, és másként bántam velük nevéért, hogy ne gyalázzák azt azok a népek, amelyeknek szeme láttára kihoztam őket. De fölemelt kézzel tettem esküt a pusztában, hogy elszélesztem őket a népek között, és szétszóróm őket az országokba” (15-23). Isten Mózesen keresztül figyelmeztette őket, hogy szétszórja őket mindenfelé a világban. Egy éneket is tanított nekik Mózes, hogy ha majd szétszóródnak, és ezt a dalt éneklük, jusson eszükbe, hogy Isten előre figyelmeztette őket: „Ha elfordultok Istentől, Isten ellenségeitek kezébe ad benneteket, szétszóródtok majd a népek között, és gyaláznak majd benneteket a népek!”.

„Mivel törvényeimet nem teljesítették, rendelkezéseimet megvetették, a nyugalom napjait meggyalázták, és atyáik bálványain járt a szemük. Ezért én is hagytam, hogy legyenek olyan rendelkezéseik, amelyek nem jók, és olyan törvényeik, amelyek által nem élnek” (24-25. vers). A 39. versben Isten így szól: „Ti azért, Izráel háza - így szól az én Uram, az ÚR -, kövessétek csak mindnyájan bálványaitokat, és tiszteljétek őket!” – ha ezt akarjátok, ezt tegyétek. Így hát olyan rendelkezéseket adott nekik, amik nem voltak jók. Isten látta, melyik irányba akarnak menni, ezért azt mondta, rendben, ha ezt akarjátok, tegyétek! Milyen szomorú, amikor Isten azt mondja, rendben, legyen a te akaratod szerint, és átadja az embert saját vágyainak, saját pusztulására. „Hagytam, hogy tisztátalanokká váljanak ajándékaikkal, amikor áldozatul elégettek minden elsőszülöttet; hagytam, hogy maguk is megrémüljenek, és megtudják, hogy én vagyok az ÚR! Ezért, emberfia, szólj Izráel házához, és mondd meg nekik: Így szól az én Uram, az ÚR: Még azzal is megcsúfoltak engem őseitek, hogy hűtlenséget követtek el ellenem. Mert én bevezettem őket abba az országba, amelyről fölemelt kézzel tettem esküt, hogy nekik adom, ők azonban ahol csak láttak egy magas halmot vagy egy lombos fát, ott vágták le véresáldozataikat, ott bosszantottak áldozati ajándékkal, ott mutatták be engesztelő illatáldozataikat, és ott öntötték ki italáldozataikat” (26-28. vers). Végül bevitettem őket a földre, ők pedig látták, milyen gyönyörű, de idővel minden hegyen hamis istenek imádatába kezdtek. „Akkor ezt mondtam nekik: Mire való az a halom, ahová áldozni jártok? Azért nevezik ezeket áldozóhalmoknak még ma is. Ezért mondd meg Izráel házának: Így szól az én Uram, az ÚR: Őseitek módján teszitek tisztátalanná magatokat, és az ő förtelmes bálványaikkal paráználkodtok! Tisztátalanokká teszitek magatokat, amikor ajándékot hoztok, és elégetitek áldozatul fiaitokat bálványaitoknak mindmáig! És én engedjem, hogy kérdezzetek engem, Izráel háza? Életemre mondom - így szól az én Uram, az ÚR -, nem hagyom, hogy kérdezzetek!” (29-31. vers). Itt vannak tehát ezek az emberek, és az Úrtól akarnak hallani Ezékielen keresztül, de az Úr ennyit mond csupán: „Ezékiel, előbb vezesd őket végig történelmükön, majd tedd fel a kérdést: Tanácsot kértek tőlem? Nem adok nektek tanácsot”.

„Semmi sem lesz abból, amin ti gondolkoztok, amikor azt mondjátok: Legyünk olyanok, mint más nemzetek, mint a többi országok népei, akik fát és követ tisztelnek. Életemre mondom - így szól az én

Uram, az ÚR -, hogy királyotok maradok erős kézzel és kinyújtott karral, de kiáradó, lángoló haraggal is. Kivezetlek majd benneteket a népek közül, és összegyűjtelek az országokból, amelyekbe szétszóródtatok, erős kézzel, kinyújtott karral és kiáradó, lángoló haraggal! Elvezetlek benneteket a népek pusztájába, ahol szemtől-szembe állva törvénykezem veletek. Ahogyan őseitekkel törvénykeztem Egyiptom pusztájában, úgy törvénykezem veletek - így szól az én URam, az ÚR. Áttereltek benneteket pásztorbotom alatt, és bevezlek a szövetség kötelékébe. Megtisztítlak benneteket az ellenem lázadóktól és hitszegőktől; és kivezetem őket abból az országból, amelyben jövevények voltak, de Izráel földjére nem fognak bemenni. Akkor majd megtudjátok, hogy én vagyok az ÚR!” (32-38. vers). Isten tehát azt mondja, visszatér majd azon a napon – ami egyelőre még a jövő. Isten áttereli majd őket pásztorbotja alatt, és szövetségre lép velük. Isten munkálkodni fog bennük, beviszi őket a földre és megáldja. Ő uralkodik majd, a nép pedig újra elkötelezi magát Isten mellett.

„Ti azért, Izráel háza - így szól az én Uram, az ÚR -, kövessétek csak mindnyájan bálványaitokat, és tiszteljétek őket! De majd egyszer hallgatni fogtok rám, és többé nem gyalázzátok meg szent nevemet ajándékaitokkal és bálványaitokkal. Mert szent hegyemen, Izráel magas hegyén - így szól az én URam, az ÚR -, ott fog tisztelni engem Izráel egész háza, mindnyájan azon a földön. Ott gyönyörködöm majd bennük, és oda hozatom veletek felajánlásaitokat, az első termés áldozatát, és mindazt, amit nekem szenteltek. Gyönyörködöm bennetek, mint a kedves illatú áldozatban, amikor kivezetlek a népek közül,” – erre akkor kerül sor, amikor Krisztus visszatér, újra egybegyűjti népét a földön, és újra saját népévé fogadja őket - „és összegyűjtelek azokból az országokból, amelyekbe szétszóródtatok, és a népek szeme láttára bebizonyítom rajtatok, hogy szent vagyok. Akkor majd megtudjátok, hogy én vagyok az ÚR, amikor bevezlek benneteket Izráel földjére, abba az országba, amelyről fölemelt kézzel tettem esküt, hogy őseiteknek adom. Ott majd visszagondoltok arra, hogyan éltetek, és mi mindent tettetek: hogyan tettétek magatokat tisztátalanokká. Akkor megundorodtok magatoktól, olyan sok gonoszságot követtetek el” (39-43. vers). Zakariás könyvében ezt olvassuk: „Rátékinenek arra, akit átdöftek, és úgy gyászolják, ahogyan az egyetlen gyermeket szokták, és úgy keseregnek miatta, ahogyan az elsőszülött miatt szoktak” (Zak. 12:10). Ó, amikor rádöbbenek, mit tették! Ó, amikor rádöbbenek, hogy elutasították a Messiást! Sírva fakadnak majd, de a látvány mégis csodaszép lesz, mert a megbánás könnyeit hullatják, Isten pedig helyreállítja életüket és régi dicsőségüket. „Akkor majd megtudjátok, hogy én vagyok az ÚR. Az én nevemért, nem pedig a ti gonosz életetek és romlott tetteitek szerint bánok így veletek, Izráel háza! - így szól az én URam, az ÚR” (44. vers).

21. fejezet: *„Így szólt hozzám az ÚR igéje: Emberfia, vesd tekintetedet déli irányba, mondj szót a dél felé, és prófétáld a déli vidék erdeje ellen! Ezt mondd a délen fekvő erdőnek: Hallgasd meg az ÚR igéjét! Így szól az én URam, az ÚR: Én tüzet gyújtok benned, és az megemészt benned minden zöldellő*

fát és minden kiszáradt fát. Nem alszik el a lobogó láng, és megperzselődik benne minden arc déltől északig. És látni fogja minden élő, hogy én, az ÚR, gyújtottam fel, nem is fog elaludni! Én azonban ezt mondtam: Ó, Uram, URam! Ők azt mondják rólam: Ez folyton példázatokat mond!” (1-5. vers). „Uram, már most is a szememre vetik, hogy állandóan példázatokban beszélek! Ha még ezt is elmondom nekik, tényleg megharagszanak!”. Isten ebben a példázatban Jeruzsálem leégését prófétálja meg. Ez az utolsó prófécia, ami Jeruzsálem lerombolásának hírét megelőzi. Miután megérkezik a hír a babiloni fogságba, hogy Jeruzsálem elesett, az emberek pedig szembesülnek vele, új prófécia következnek a további fejezetekben.

Az Úr áldjon és erősítsen benneteket ezen a héten! Kenjen fel benneteket az Úr Szentlelkével, hadd világíthasson az Úr szépsége rajtatok keresztül. Öntse ki rátok az Úr Szentlelkét, hogy erőteljes bizonyosság lehessetek a körülöttetek élőknek Isten kegyelméről és szeretetéről! Jézus nevében, ámen.